

A 1377

Sex nya och vadra

W i s o r.

Den Första:

Landslickans klagan.

Den Andra:

Vänliga astonwind.

Den Tredje:

Catharina Månsdotters sång.

Den Fjerde:

Tiggar-Gosseu.

Den Femte:

En sorglig wisa.

Den Sjette:

Glädjen.

Pris: 15 öre.

Stockholm, hos C. Kihlberg, Södermalmstorg.

Den Första:

1. Förgäfves uppå stigen jag dig att möta
går, jag lyßnar, ropar, och jag lyßnar åter: Det
wädret är som blåser, det böljan är som flår, Men
wännens röst sig intet höra läter: Och skyarna
de gå På himmelen den blå; Så wandra mina
tankar och ingen hwila få, Så länge jag ej finner
den jag söker.

2. En tid det war så roligt, — den tid för-
svunnen är, Då wänsskap du för mig i hjertat
lyste; När jag gick utåt lunden, så war du för
mig der, Det minnas himlens stjernor, som oþ
lyste. Det löftet du gaf mig, Att bli min tröst
och staf, Och om det wore större, det stora wida
haf, Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

3. Och jag har älskat fader och jag har äl-
skat mor, Men dig jag älskat mera än jag borde;
Ty, aldrig än i werlden en kärlek fanns så stor, —
Kanhända att en synd jag deri gjorde; Min mor
jag gråtit har, Och jag har förjt min far; men
aldrig större smärta jag i mitt hjerta har, Än den
mig wännens gjort, som mig förskjutit.

4. En winter har förflutit — den wintren
war mig lång, Jag önskade den mången gång till
ända; Du war i mina drömmar, du war uti min
sjång, Du war i mina tankar wid min slända; Men
wåren återkom, fast grön och glädjetom; En
annan fått det hjerta, som war min egendom, Jag
aldrig derpå tänker utan tårar.

5. Och solen ser jag smälta på bergen is
och snö, Till klara wattenbäckar, som försvinna:
Men i ditt falla sinne kan hon ej göra tö, Att
dina ögons fällor mårde rinna; Och bösjorna de
gro, och foglarna i ro De qwittra uppå qwitsten
och bygga sina bo; Men jag går ensam sorgsen
stackars flicka.

6. När du Swan blifvit enka, hon sig till
freds ej ger, och hennes hjertesår kan ingen lisa:

Men döden henne finner, när solen rinner ner,
 Och slutar hennes qwal och flagowisa; Som hen-
 nes domnar af Mitt hjerta med sitt qwaf, Och
 liksom gröna trädets, som fälldes i sin saf, Snart
 skall mitt unga hjerteblod förstelna.

7. Farwäl, min fordna fällhet, farwäl du
 falske wän, Jag dig förlåta kan, men aldrig
 glömma; Du mig har öfvergifwit, men jag dig
 älskar än; Jag känner det på tårarne som strömma.
 Du skall min bär kanske, Med torra ögon se, Men
 blir de förr ej våta så blifwa likwäl de, När du
 inför din Gud en gång skall swara.

8. Farwäl j klara stjernor, j liljor små, far-
 wäl; Farwäl, du snälla fiska, med din tunga! Ty
 helige Guds englar för mig sjunga. Farwäl du
 gröna strand, jag sutit på ibland, Alt wännens ploe-
 kat rosor och knutit önskeband! Farwäl allt hwad
 jag hållit kärt på jorden.